

Snöovädret gjorde det nästintill omöjligt att finna sin väg fram, ett mycket ogästvänligt väder i vinternatten. Ändå kunde man finna en sfär av ljus som sakta letade sig fram i dimmans täta mörker. Jerril pulserade fram i den djupa snön, kämpande mot den starka vinden i skydd bakom armarna. Den lilla oljelampan han höll framför sig kämpade för sitt liv i det hårda vädret.

Både frusen och blöt letade hans ögon efter det han mest av allt önskade, dom inbjudande ljusen från en bebyggelse. Tanken att få komma in i värmen och bli bemött av väldoftande dryck och kryddstark mat fick honom att sätta ner ännu en fot framför sig. Enligt informationen han hade fått skulle det här i närheten finnas en mindre by med tillhörande värdshus. Det skulle bli hans sista stopp innan han nådde sitt mål. Tankar om att han skulle ha lyssnat på sändebudet och väntat kvar på värdshuset "Den gyllene ormen" ett par dagar för att undvika stormen hade började dyka upp som virvlar i hans huvud. Sändebudet hade kommit ridandes denna väg och bar på information om hur några oturs bådande ovädersmoln som var på väg in från norr. Men med risk att belöningen skulle minska om det gick för lång tid så bestämde han sig för att resa i vilket fall som helst.

Mycket snart kunde man se hur några ljus lösgjorde sig från både dimman och mörkret. För att slippa pulsa runt i snön med stövlarna fann han snart några nästintill igensnöade vagnsspår som han började följa in bland husen.

Spåren svängde tvärt in till en inhägnad stallplan med tillhörande stall och värdshus. Vagnen stod tom och öde där spåren slutade, hästarna troligtvis inne i stallvärmen och ägarna festades på en måltid inne i värdshuset.

I fönstren på värdshuset brann ett par levande ljus, då och då kunde man urskilja en mänsklig gestalt röra sig förbi fönstret. Dom sista stegen mot värdshusdörren hade varit dom tyngsta på hela resan och precis vid tröskeln kunde man höra röster trots den starka blåsten som annars hade censurerat dom flesta ljud.

Med ett starkt grepp om handtaget öppnade han dörren och en efterlängtd våg av värme slog emot honom i ansiktet och utan att tveka steg han in och stängde snabbt dörren bakom sig.

Skänkrummet var av en större variant där ett flertal rundbord med tillhörande stolar var placerade med jämna mellanrum runtom i rummet.

En mindre scen stod just nu öde bredvid trappan som ledde upp till övervåningen där dom eventuella övernattningsrummen skulle befinna sig. Värmen hade kommit ifrån en eldstad på en av kortsidorna där en eld brann väldigt livligt.

Mitt emot eldstaden, tvärsöver rummet fanns en bardisk och rummet i sig var ganska tomt på personer. Den knubbiga värdshusvärden stod lutad över bardisken och skrubbade noggrant disken, men höjde blicken och mötte Jerrils blick med ett leende. Han var nästan flint, hade en underlig mustasch och fläckiga kläder. Värden såg ut att sköta sitt värdshus bättre än han vårdade sig själv.

Värmen gjorde att snön på Jerrils rock smälte väldigt snabbt och gjorde den blöt. Han tog av sig den så fort han var klar med sin snabba inspektion av värdshuset, stövlade över till ett ledigt bord, hängde upp rocken på stolsryggen och satte sig ner med en djup och tung suck som om han markerade slutet av en lång och tuff resa.

För det hade det verkligen varit på dom flesta sätt men njöt nu äntligen av värmen av en levande eldstad och snart också en varm och mättande måltid. Jerril viftade till sig

servitrisen som precis kom gående ut från köket bärandes en bricka med ett par glas innehållandes öl. Hon stannade vid honom på vägen förbi och mötte hans blick. Hennes ögon var blåa och hade ett säreget djup, hennes kläder bestod av en enklare, något sliten klänning som matchade hennes ögon väldigt bra.

Ett rutinemässigt leende letade sig fram på hennes läppar

– Ja, vad får det lov att vara herrn?

Jerril log tillbaka, glad över vetskapen att en måltid och varm bädd väntar honom denna kväll - En soppa, överraska mig med vilken, bara den är varm

Servitrisen nickade vagt som ett tecken att hon uppfattade hans beställning och gick sedan vidare för att servera ett par äldre män i ena hörnet på sina öl stop.

Jerril tog varsamt upp sin packning och rotade fram sin vattenpipa tillsammans med en nypa tobak. Med en van hand packade han sin pipa, tände på, slöt ögonen, lutade sig tillbaka och njöt.

Inte mer än tio minuter tog det innan servitrisen återvände med beställningen, precis lagom för att ha hunnit släcka pipan och gjort sig redo för att åtnjuta en varm soppa. En potatissoppa med bitar av kött och grönsaker i en rykande varm buljong, det vattnades i munnen på Jerril när han såg den.

Han åt glupskt och kände hur värmen och energin spred sig i kroppen för varje slev han stoppade i sig. Först när sista droppen var slukad kom han på sig själv med sitt glupska bordsskick och han kände hur en kraftig mättnad hade infunnit sig. Helt slut i kroppen efter måltiden bestämde sig Jerril för att unna sig ännu en pipa direkt på maten för att finna sitt lugn och för att stillsamt smälta den. Timmarna går snabbare än man tror när man efter en resa med svåra förhållanden, återigen befinner sig i värmens lugna vrå. Snart kände han hur tröttheten sakta kom krypande i både kropp och själ. Tog inte lång tid innan han reste sig med slutkörda ben och gick fram till värden vid bardisken och beställde ett rum för natten utav värden

- Du har tur pojke, sista lediga rummet du beställer.

Ett leende letade sig fram på Jerrils läppar

– Tur är lite av en bristvara hos mig så jag tackar mer än gärna när den väl befinner sig.

Han tog upp ett par mynt, tillräckligt för både maten och rummet och lade dom i en hög framför värden. Sedan tog han sin packning och började gå med tunga steg uppför den knakande trätrappan och smög sedan in på sitt rum och låste sedan dörren bakom sig. Rummet var alldeles bläcksvart, endast månens ljus sken in genom fönstret och avskilde konturerna från varandra. Sakta smög han sig fram till fönstret där han tände ett ensamt ljus, tillräckligt för att man inte skulle fumla runt i mörkret.

Rummet bestod av en säng längs ena långväggen och en byrå längs väggen mittemot. En liten pall fanns också bredvid den enklare trä-sängen. Jerril lät sig titta ut genom fönstret några minuter, snön föll lika tungt som förut. Man kunde urskilja trädens svarta konturer mot den mörkblå horisonten. Allting var tyst, allt var mörkt och den enda rörelsen man kunde se på den vita, dimmiga ängen var snöflingorna som yrade.

Efter några tysta minuters beskådande så vandrade Jerril bort till den lilla pallen bredvid sängen och packade av sig både utrustning och kläder. Lade sig sedan raklång på sängen och det tog inte lång tid innan sömnen infann sig hos den totalt utslagne Jerril.

En udda dröm hemsökte han under natten, en sån där dröm som är svår att avgöra om det

är verklighet eller fantasi. En dröm svår att minnas när man väl lyckats fly från den, en dröm som frambringar svettpärlor på pannan. En typisk feberdröm som tycktes ha pågått i evigheter.

Ändå var det svårt att avgöra om det var drömmen eller den där känslan som gjorde att han vaknade. Känslan av att något befann sig i närheten, något med mord i sinnet, något som spred skräck genom att bara finnas.

Ljuset i fönstret hade brunnit ut och det var åter bläcksvart i rummet. Jerril var på väg att vända sig om och försöka somna om trots den där hemska känslan då han tycktes höra något utanför i korridoren. Det var ett par timmar efter midnatt så chansen att det var en av dom övernattande gästerna som var uppe och traskade var minimal.

Dessutom tog han den där känslan av att något ont var i närheten på högsta allvar. Det var en gåva han hade och det visste han, annars skulle han inte ha det yrket han hade idag. Efter många tysta minuter bestämde han sig för att försöka vända på sig för att somna om. Men hejdade sig hastigt, nu hörde han ljudet igen. Det lät högre nu och närmre hans dörr än förut. Han vågade inte ens andas och han kunde höra hur snabbt hans hjärta bultade.

Med en flämtning sträckte sig Jerril efter sin packning på pallen bredvid och rotade fram en mycket egendomlig raritet, ett modifierat skjutjärn med tre lite grövre pipor. Ur sin midjeväska började han fumla efter patroner, han fick tag på en näve och lade dom i en hög på sängen framför honom själv.

Jerril började fylla pistolen med patroner då han plötsligt hörde hur någon kände på handtaget till rummet, lugnt till en början och sedan våldsammare och häftigare. Dom hade hunnit ikapp honom, det visste han.

Dom var ute efter honom och hans hemlighet

– Vem där!?

Skrek han högt samtidigt som han osäkrade sin nyladdade pistol och siktade med van hand mot dörren.

- Håll er undan från dörren! Jag skjuter!.

Det började banka och slå på dörren nu också, vid det här laget hade Jerril förstått att det inte var något mänskligt som stod där på andra sidan dörren. Dess aura var för mörk, för ond för att tillhöra en människas. Endast primitiva tankar av död och smaken av blod utstrålades från denna varelse. Vad det än var så lydte den inte varningen så Jerril lät sig avfyra ett skott. Det smällde högt och ett hål bildades i dörren samtidigt som flisor flög åt alla håll. Dom tre piporna snurrade runt, bytte plats och gjorde ännu en patron redo för avfyrning. Utan vid närmare koll om han träffade avfyra han ännu ett skott som gick av med ännu en hög smäll. Piporna upprepade sin rotation för att göra plats åt den tredje och sista patronen och sköt iväg även den med en öronbedövande smäll.

Smidigt rullade sig Jerril bakåt, över kanten och ner bakom sängen. Han sträckte sig efter nya patroner från högen på sängen, ryckte med sig några stycken ner över kanten. Det rykte om samtliga pipor och lukten av krutrök fyllde rummet. Jerril vek skjutjärnet och lät dom tomma, rykande hylsorna falla till golvet medan han snabbt och vant laddade den med nya.

Han blickade upp ovanför sängkanten och fäste sin blick mot dom tre kulhål i dörren. Mörkret gjorde det svårt att se något överhuvudtaget men han tyckte se något röra på sig genom nåt av kulhål. Återigen riktade han den nyladdade pistolen mot den låsta trädörren och lät armarna ta stöd mot sängen i ett försöka att kväva skakningarna i

kroppen.

Han andades tungt och koncentrerade sig djupt om han kunde se några rörelser i skuggorna bortom dörren. Tiden gick och efter vad som verkade vara en evighet så varken såg han eller hörde något.

Sakta reste han sig från golvet och började trassla ur benen från täcket. Med tysta steg började han gå mot dörren men stannade halvvägs vid pallen för att snabbt ta på sig sina plagg, hela tiden med blicken och siktet mot dörren. Han stannade där ett tag bredvid pallen, försökte fokusera blicken i dom tre kulhålmen men inte ens skuggorna rörde på sig. Slutsatsen att kulorna hade träffat en vital punkt och sänkt besten var inte längre en omöjlighet.

Med dom betryggande tankarna i bakhuvudet rörde han sig sakta mot dörren, redo att fyra av en patron mot minsta rörelse. Lätt och så tyst som möjligt vred Jerril om nyckeln som redan satt i låset och förde sedan handen till handtaget. Öppnade dörren lite på glänt och tog sedan ett par snabba steg bakåt och siktade sedan sitt skjutjärn in genom springan. Fortfarande inte ett tecken på liv bakom dörren, men för säkerhets skull så väntade Jerril några minuter till. Hjärtat bultade snabbt, det kändes som att det skulle hoppa ut ur bröstkorgen.

Med en stor försiktighet stövlade han igenom dörrposten, in till korridoren. Bristen på ett månbelyst fönster gjorde det mörkare i korridoren än i sovrummet. På väggen precis mittemot dörren fanns det nu en stor mörk fläck vilket Jerril drog slutsatsen att det var färskt blod från besten. Vilket i sin tur betydde att han i alla fall hade träffat varelsen. Snabbt vände han blicken och sitt sikte åt båda hållen i korridoren, men inga som helst tecken på liv. När han väl klivit ut ur rummet så såg han vid en närmare eftergranskning flera av dom mörka fläckarna på golvet, med ett jämnt mellanrum så försvann dom ner i riktning mot skänkrummet en trappa ner.

Ljud började höras från dom andra rummen, ingen kunde ju ha undgått att vakna från allt oväsen tänkte han. Skänkrummet låg i totalt mörker, så Jerril plockade ner ett ljus som hängde på väggen och tände det snabbt med en tändsticka. Nu kunde han se fläckarna mycket skarpare, så han satte sig på huk för att beskåda en och precis som Jerril befarat så var det blod.

Sakta med ryggen strykandes mot väggen började han gå nerför trappan mot skänkrummet. Det lilla ljuset han höll i handen framför sig gav inte mycket till sikt. Däremot visste han att oavsett vad det var som befann sig där i mörkret så skulle den ha kunnat se honom med ljuset i handen på flera kilometers avstånd. Det var knappast en betryggande tanke vilket fick honom att tänka efter om det verkligen var klokt i att fortsätta när han låg så pass mycket i underläge. Men spänningen och adrenalinet gjorde att han fortsatte, dessutom skulle besten inte sluta jaga honom så länge han hade amuletten i sin ägo.

Det var ju trots allt bättre att inneha rollen som jägare och inte byte, dessutom var ju varelsen bevisligen skadad från blodet att döma. Längre stod han och kisade in i skänkrummets alla mörka hörn för att försöka se någon rörelse. Men allt var lugnt och stilla, så försiktigt började Jerril stega bort mot ytterdörren. Hela tiden med sinnena på helspänn åt alla håll, sökandes efter omänskligt liv.

Det befann sig en dunkel lukt här nere på undervåningen, det var som att ha klivit ner i en grop fylld av död och förruttelse. Lukten låg tät som dimma och var så pass tjock att den nästan visualiserades och möjliggjorde att man tog på den. Snart skulle han vara framme

vid ytterdörren, troligtvis hade besten redan flytt för tillfället men Jerril ville ta det säkra före det osäkra.

Det var någon meter från ytterdörren då han hörde hur det knakade i trägolvet strax bakom honom. Med ett ryck vände han sig om och höjde ljuset framför sig för att se vad som fick det välskurade golvet att knaka. Där stod en högre best, alldeles puckelryggig och likblek till hyn befläckt med blod på sina ställen. Ansiktet var förvridet och endast tre tomma, svarta hålor som representerade ögon och mun.

Jerril kände hur han fick en hård stöt i magen och lyftes från marken, han flög någon meter tvärs och lyckades i sitt rabalder välla ett bord på vägen ner. Hela kroppen värkte efter smällen men Jerril var ändå snabb upp på fötter igen. Nu såg han besten tydligare, dess armar hängande slappt på sidorna, dess fingrar utbytta mot långa klor som var närmare en halvmeter långa.

- Draug...

sade Jerril för sig själv medan han tog sikte mot varelsen med sitt skjutjärn

– Demon som sprider tankar av död och förruttnelse, precis som deras stank. Tålig sak, men inget som inte kan ta hur många av mina kulor som helst!

Skrek Jerril medan han avlossade sin trippel salva på varelsen som hade börjat röra sig mot honom.

Med ens började draugen vingla fram och tillbaka tills han slutligen föll till golvet med en duns och tystnad sänkte sig åter en gång. Jerril kunde höra han själv andas och hur snabbt hans hjärta slog.

Sakta började han gå mot den orörliga draugen och petade på den lite försiktigt med kängan för att försäkra sig om att den var död. Ingen som helst respons vilket fick Jerrils läppar att odla fram ett leende.

Jerril slängde fram ett gammalt träkors han hade i ena fickan på golvet bredvid besten

- vila i frid!

Sade han medan han tog fram en cigarett ur ena innerfickan på rocken och tände på.

På ett lekfullt sätt lät han röken flyga ut i den tomma luften för att sakta försvinna. En plötslig och kraftig bankning på ytterdörren fick hans leende att dö bort och hans hjärta att hoppa högt av rädsla. Cigaretten föll till golvet och pistolen fumrades fram för att ta sikte mot dörren. Igenom dom nästintill igen imrade fönstren kunde han urskilja ett par draugs känslolösa ansikten stirra tomt in i hans ögon.

Ursinnigt bankade dom på dörren, motiverade av lukten från amuletten och av smaken av blod. Mycket snart vart Jerrils minne påmind om att han höll i ett tomt skjutjärn. Han kände hur han drunknade i en våg av panik som kom sköljande emot honom.

- Patronväskan!

Svor Jerril till medan han vände på stövlarna och började springa upp i riktning mot sitt rum samtidigt som han lät dom tomma hylsorna falla till golvet med ett klirrande. Bakom sig kunde han höra hur mardröms bestarna brakade in genom ytterdörren för att ta upp jakten. Fötterna flög upp för trappen, genom korridoren och in i hans rum där han raskt stängde och låste dörren bakom sig.

I redan samma stund var han redan på väg att samla ihop sina prylar lite hastigt för att lämna värdshuset bakom sig. I all sin hast knöt han patronväskan runt midjan samtidigt som han laddade sitt vapen med tre nya, färska patroner redo för förgörelse. Utanför hörde man hur draugarna bankade och slog på den lilla låsta dörren till rummet.

Jerril lät sig inte uppehållas, han visste att dom förr eller senare skulle slå in dörren, helst senare. Enkelt slog Jerril upp haspen till fönstret med ena fingret, öppnade och hoppade ut i vinterkylan.

Rocken fladdrade trotsigt mot den kalla blåsten och han började med snabba steg springa mot skogsdungen. Det var det bästa stället att gömma sig på, träden skapade ett kompakt mörker som gjorde det svårt att synas. Dessutom skapade träden ett vindstilla tillstånd som gjorde det omöjligt för lukten att sprida sig på samma sätt som på öppen slätt. För han visste att draugens luktsinne sträckte sig bortom det normala. Framför honom väntade en ensam, sömnlös natt med månens falska sken och draugarnas ivriga letande som enda sällskap.